

U 30/2018 rd

Statsrådets skrivelse till riksdagen om förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2009/73/EG om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas

Enligt 96 § 2 mom. i grundlagen sänds Europeiska kommissionens förslag av den 8 november 2017 om Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2009/73/EG om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas samt en promemoria om förslaget till riksdagen.

Helsingfors den 31 maj 2018

Bostads-, energi- och miljöminister Kimmo Tiilikainen

Regeringsråd Arto Rajala

ARBETS- OCH NÄRINGS-
MINISTERIET

PROMEMORIA

EU/2017/0294

25.5.2018

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV OM ÄNDRING AV DIREKTIV 2009/73/EG OM GEMENSAMMA REGLER FÖR DEN INRE MARKNADEN FÖR NATURGAS (ÄNDRING AV NATURGASMARKNADSDIREKTIVET); COM (2017) 660 FINAL

1 Förslagets syfte och bakgrund

Vid Europeiska rådet i juni 2014 drog stats- och regeringscheferna upp riktlinjer som gör **energiunionen** till ett av EU:s fem politiska prioritetsområden. I den strategiska agendan som godkändes av Europeiska rådet utgörs energiunionens tyngdpunkter av grundpelarna i EU:s energipolitik, det vill säga energins försörjningstrygghet, konkurrenskraft och hållbarhet. Utifrån kommissionens meddelande om energiunionen (COM(2015) 80 final) från februari 2015 har som energiunionens mål ställts fem huvuddimensioner: försörjningstrygghet, inre marknad för energi, energieffektivitet, en koldioxidsnål energipalett, samt forskning och innovation inom energibranschen.

Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/73/EG om upphävande av direktiv 2003/55/EG om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas, herefter naturgasmarknadsdirektivet, samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2009 om villkor för tillträde till naturgasöverföringsnäten och upphävande av förordning (EG) nr 1775/2005, herefter naturgasnätförordningen, har som syfte att skapa **en inre marknad för naturgas** inom EU, där naturgasleverantörer konkurrerar sinsemellan och slutförbrukarna har möjlighet att konkurrensutsätta sina gasinköp. Genom bestämmelserna ges alla naturgasleverantörer tillträde till naturgasnäten på lika villkor (tredje parts tillträde till nätet), samt begränsas naturgasproducenternas och leverantörernas kontrollbaserade inflytande och innehav av överföringsnäten (åtskillnad av innehavare av överföringsnät). De nationella tillsynsmyndigheterna ges befogenhet att godkänna överföringsvillkoren och principerna för nättariffer innan de tas i bruk. Överföringsvillkoren, nättarifferna och -prissättningen bör vara transparenta.

Kommissionen gav den 8 november 2017 ett förslag om ändring av naturgasmarknadsdirektivet (COM (2017) 660 final). Målet med förslaget är att utvidga tillämpningsområdet för EU:s naturgasmarknadslagstiftning till att omfatta överföringsledningar mellan medlemsstater och tredjeländer fram till gränsen för EU:s jurisdiktion. Ett E-brev om förslaget har i inledningsfasen skickats till riksdagen (E 107/2017 rd, 28.11.2017), eftersom behandlingen av ärendet förväntades fortskrida snabbt inom EU.

2 Förslagets rättsliga grund och subsidiaritetsprincipen

I direktivförslaget presenteras åtgärder för att förbättra funktionaliteten för unionens naturgasmarknad och naturgasens försörjningstrygghet, samt för att befrämja sammanlänkning av gasnäten. Sålunda är förslagets rättsliga grund artikel 194 (den s.k. energiartikeln) punkt 2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Ärendet behandlas genom vanligt lagstiftningsförfarande. Rådet fattar beslut genom kvalificerad majoritet.

I enlighet med subsidiaritetsprincipen får unionen agera på de områden, där den inte har exklusiva befogenheter, endast ifall och i den mån medlemsstaterna inte i tillräcklig utsträckning kan uppnå de planerade åtgärderna på central, regional eller lokal nivå och de planerade åtgärderna på grund av sin omfattning eller sina verkningar kan genomföras med bättre resultat på unionsnivå. Enligt kommissionens förslag är de föreslagna ändringarna i direktivet nödvändiga för att uppnå en integrerad gasmarknad inom EU och kan inte uppnås lika effektivt utifrån fragmenterade nationella regler. Förslaget kan anses uppfylla subsidiaritetsprincipens krav.

3 Förslagets huvudsakliga innehåll

Förslagets centrala innehåll

Den centrala punkten i kommissionens ändringsförslag skulle **utvidga tillämpningsområdet för EU:s naturgasmarknadslagstiftning till att omfatta överföringsledningar mellan medlemsstater och tredjeländer** fram till gränsen för EU:s jurisdiktion. I förslagets ingress har det noterats att när det gäller överföringsledningar till havs bör direktivet gälla i medlemsstaternas territorialvatten och **exklusiva ekonomiska zoner**. Kommissionens ändringsförslag skulle genomföras genom **en ändring av definitionen för sammanlänkning** (interconnector). Enligt nu gällande direktiv avses med sammanlänkning en överföringsledning mellan medlemsstaterna, då det enligt förslaget skulle utvidgas till att omfatta även överföringsledningar till tredjeländer fram till gränsen för EU:s jurisdiktion.

Den ovan beskrivna regleringstekniken skulle ha två betydande tilläggs effekter. För det första har det i ingressen noterats att EU:s rättsordning på havsområden skulle omfatta även medlemsstaternas ekonomiska zoner, vilket skulle kunna förutsätta en tillämpning av direktivet även på överföringsledningar inom medlemsstaternas exklusiva ekonomiska zoner. För det andra tillämpas direktivets ifrågavarande definition även på naturgasnätsförordningen och de nätföreskrifter och riktlinjer som kommissionen har antagit och kommer att anta med stöd av den (kommissionens förordning (EU) 2017/459 om fastställandet av nätföreskrifter för mekanismer för kapacitetstilldelning i överföringssystem för gas och om upphävande av förordning (EU) nr 984/2013, kommissionens förordning (EU) 2017/460 om fastställandet av nätföreskrifter för harmoniserade tariffstrukturer för överföring av gas, kommissionens förordning (EU) 2015/703 om fastställandet av nätföreskrifter med regler för driftskompatibilitet och informationsutbyte, samt kommissionens förordning (EU) nr 312/2014 om fastställandet av nätföreskrifter för balansering av överföringsnät för gas). Med detta regelverk stipuleras detaljbestämmelserna för den inre marknaden för naturgas. Till följd av ändringen i definitionen skulle detta regelverk tillämpas även på överföringsledningar till tredjeländer, ifall det inte i varje enskild förordning separat fastställs att sådana överföringsledningar faller utanför förordningens tillämpningsområde.

Enligt ändringsförslaget skulle **reglerna för åtskillnad av kontroll över och innehav av överföringsnätet** även omfatta överföringsledningar till tredjeländer. Direktivets reglering skulle utvidgas till att omfatta **rör i produktionsskedet** från tredjeländer.

Enligt ändringsförslaget skulle **regleringsbehörigheten för medlemsstaternas tillsynsmyndigheter** utvidgas till att omfatta överföringsledningar till tredjeländer. Myndigheterna skulle även få behörighet att göra regleringssamarbete med berörda myndigheter i tredjeländer.

En ny punkt 9 föreslås för artikel 49 om undantag från direktivet. Enligt denna skulle en medlemsstat kunna besluta att göra tidsbegränsade **undantag** från kraven på åtskillnad av innehavare av överföringsnät (artiklar 9, 10 och 11), tillträde för tredje part (artikel 32) och reglering av överföringstariffer och villkor (artikel 41 punkter 6, 8 och 10) för överföringsledningar till

tredjeland som färdigställts innan ändringens ikraftträdande. En förutsättning för ett sådant undantag är att det inte skulle vara till skada för konkurrensen, för en effektivt fungerande marknad för naturgas eller för en trygg energiförsörjning i unionen.

Tillämpning i medlemsstaternas ekonomiska zon och förhållande till FN:s havsrättskonvention

När det gäller överföringsledningar till havs borde direktivet enligt förslaget ingress gälla i medlemsstaternas territorialvatten och exklusiva ekonomiska zoner. Förslaget kan tolkas så att direktivet och den nationella naturgasmarknadslagstiftningen måste tillämpas också på naturgasledningar som passerar genom Finlands exklusiva ekonomiska zon utan att vara kopplade till det nationella naturgasnätet.

Enligt FN:s havsrättskonvention (FördrS 49–50/1996) har en kuststat inte suveränitet i sin ekonomiska zon, utan endast de befogenheter som avses i havsrättskonventionen. Havsrättskonventionen har i Finland tolkats så att det regionala tillämpningsområdet för Finlands naturgasmarknadslagstiftning omfattar Finlands territorialvatten, men inte den exklusiva ekonomiska zonen. Mot bakgrund av havsrättskonventionen är kommissionens förslag oklart, men verkar utvidga direktivets tillämpningsområde till att omfatta även sådana överföringsledningar i den exklusiva ekonomiska zonen som inte är kopplade till Finlands naturgasnät, vilket inte motsvarar Finlands och rådets rättstjänsts tolkning av kuststaters befogenheter enligt havsrättskonventionen. Inga kända prejudikatfall finns heller för en sådan tolkning av havsrättskonventionen som kommissionens förslag innebär, enligt vilken kuststater skulle ha en sådan regleringsbefogenhet för överföringsledningar som har sänkts ned i den exklusiva ekonomiska zonen och som avses i direktivet. Enligt kommissionens förslag kunde både den medlemsstat där den första sammanlänkningspunkten med EU:s naturgasöverföringsnät är belägen och de medlemsstater genom vilkas exklusiva ekonomiska zoner överföringsledningen passerar ha lagstiftningsbefogenheter för ifrågavarande rör.

Dessutom förknippas med förslaget i detta avseende ett lagstiftningstekniskt problem. Rättsliga skyldigheter kan inte åläggas i ingresser till EU-rättsakter.

I de förhandlingar som har förts om förslaget har man strävat till att undanröja motsättningen mellan förslaget och havsrättskonventionen.

Förslagens förhållande till naturgasnätsförordningen och de bestämmelser som har antagits med stöd av den

Direktivförslaget skulle ändra **tillämpningsområdet för naturgasnätsförordningen och de nätföreskrifter som antagits med stöd av den.** Överföringsledningar till tredjeländer skulle till de delar som faller inom EU:s jurisdiktion omfattas av reglerna för den inre marknaden. Detta skulle även gälla överföringsledningen mellan Finland och Ryssland på Finlands område.

En regleringsform som utgår från en ändring av definitionen för överföringsledningar är dock i viss mån problematisk, eftersom naturgasnätsförordningen och de bestämmelser som antagits med stöd av den till sitt innehåll har utarbetats för EU:s inre marknad, och de nuvarande reglerna inte alltid beaktar särdragen hos naturgashandeln med tredjeländer. Därför kan dessa bestämmelser inte nödvändigtvis tillämpas i befintlig form på överföringsledningar till tredjeländer.

Direktivets inverkan på de nationella tillsynsmyndigheternas verksamhet

Enligt direktivförslaget ska medlemsstaternas tillsynsmyndigheter samråda och samarbeta med berörda myndigheter i tredjeländer vad gäller driften för gasledningar från och till tredjeländer för att säkerställa att reglerna i detta direktiv tillämpas konsekvent på den ifrågavarande infrastrukturen fram till gränsen för unionens jurisdiktion.

Tillämpningen av undantag enligt artikel 49 i direktivet

Finland tillämpar naturgasmarknadsdirektivets undantag för enskilda marknader angående tillträde till nätet och åtskillnad av innehavare av överföringsnät fram till slutet av år 2019 (direktivets artikel 49 punkt 1). Finlands nya naturgasmarknadslagstiftning som antogs sommaren 2017 [naturgasmarknadslagen (587/2017) och lagen om åtskillnad av innehavare av överföringsnät för naturgas (588/2017)] öppnar Finlands naturgasmarknad för konkurrens från början av år 2020. Naturgasöverföringsnätet ska också åtskiljas från produktionen och leveransen av gas inom den givna tidsfristen. Genom sin nya lagstiftning verkställer Finland EU:s naturgasmarknadslagstiftning i sin helhet.

Direktivets ändringsförslag omfattar en ny punkt 9 till artikel 49, med stöd av vilken de överföringsledningar som har tagits i bruk innan direktivets ikraftträdande under vissa villkor kan **undantas från direktivets centrala skyldigheter**. Den föreslagna nya punktens förhållande till undantaget för enskilda marknader är oklart. Det kan eventuellt krävas att Finland utarbetar en separat bestämmelse även vad gäller punkt 9, ifall ändringen av direktivet ska verkställas före början av år 2020.

Förslagets eventuella inverknings på EU:s externa befogenheter

Enligt E-brevet E 107/2017 rd har man av rådets rättstjänst begärt ett utlåtande om vilka eventuella inverknings den föreslagna utvidgningen av naturgasmarknadsdirektivets tillämpningsområde till att, vad gäller vissa skyldigheter, omfatta överföringsledningar från medlemsländer till tredjeländer fram till gränsen för EU:s jurisdiktion skulle ha på EU:s externa befogenheter och tillämpningen av dem i frågor som berör energimarknaden.

Enligt det utlåtande som rådets rättstjänst på flera medlemsstaters begäran har gett skulle unionen till följd av direktivets godkännande ha uteslutande externa befogenheter att ingå avtal med tredjeländer om överföringsledningarnas drift, då avtalen kan påverka de gemensamma reglerna eller ändra deras omfattning. Rättstjänsten har dessutom ansett att då tredjelandsledningen är föremål för två eller flera regelverk som avviker från varandra, skulle det bli nödvändigt att lösa frågorna i anknytning till regleringens diskrepans genom ett avtal mellan unionen och tredjelandet om överföringsledningens drift.

Ärendet har även ett samband med kommissionens begäran till rådet om förhandlingsmandat för Nord Stream 2 -naturgasledningens drift (COM(2017) 320 final, 12.6.2017). Förhandlingarna om mandat har inte slutförts i rådets arbetsgrupp, då man avvaktar att rådets behandling av naturgasmarknadsdirektivets ändringsförslag ska framskrida. Under förhandlingarna har det uppstått frågor om huruvida det finns behov för ett avtal om överföringsledningens drift och om hur befogenheterna skulle fördelas mellan unionen och medlemsstaterna vid utarbetandet av ett sådant avtal.

4 Behandlingsskeden

Nationell behandling

Arbets- och näringsministeriet skickade ett E-brev om förslaget till riksdagen i inledningsfasen (E 107/2017 rd, 28.11.2017), eftersom behandlingen av ärendet förväntades fortskrida

snabbt i EU. Ministeriet begärde utlåtanden om E-brevets utkast av Energi- och Euratom-sektionen, som underlyder kommittén för EU-ärenden, och av Gasum Oy och Baltic Connector Oy. Ministeriet har även begärt utlåtanden om U-skrivelsens utkast av Energi- och Euratom-sektionen och av Gasum Oy och Baltic Connector Oy.

EU-institutionernas behandling av förslaget

Kommissionen presenterade direktivförslaget vid rådets energiarbetsgrupps möte den 20.11.2017. Förslaget har behandlats i rådets energiarbetsgrupp den 28.11.2017, 11.1.2018, 20.2.2018, 13.3.2018, 13.4.2018 och 22.5.2018. Europeiska rådets ordförande Tusk skickade den 10.11.2017 ett brev till medlemsstaternas stats- och regeringschefer, i vilket han uttrycker sin förhoppning om snabba framsteg i ärendets behandling.

I Europaparlamentet ansvarar utskottet för industrifrågor, forskning och energi (ITRE) för förslagens behandling och Jerzy Buzek (EPP) har utnämnts till rapportör. Rapportören har lagt fram sitt förslag till ITRE-utskottets utlåtande den 7.12.2017 (PE615.314) och utskottet har röstat om utlåtandet den 21.3.2018 (A8-0143/2018). I utlåtandet intar man i huvudsak en positiv ståndpunkt till kommissionens förslag och lägger fram några preciserande ändringsförslag.

5 Förslagets konsekvenser

Förslagets konsekvensbedömning utgår huvudsakligen från de synpunkter som har framlagts i arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar (SWD(2017) 368).

Kommissionen genomför **konsekvensbedömningar** om sådana lagstiftnings- och andra initiativ, som förväntas ha betydande ekonomiska, sociala eller miljömässiga konsekvenser. Kommissionen har inte lagt fram en detaljerad konsekvensbedömning om naturgasmarknadsdirektivets ändringsförslag. Kommissionen motiverar detta bland annat med att de föreslagna ändringarna avspeglar rådande praxis. Detta framgår enligt kommissionen i synnerhet av att principerna har iakttagits i flera internationella avtal mellan medlemsstater och tredjeländer eller mellan EU och tredjeländer, och att de konsekvent tillämpas på landbaserade ledningar från och till tredjeländer. Kommissionens motiveringar har inte i alla avseenden övertygat medlemsstaterna och vissa medlemsstater har därför på grund av ärendets betydelse bett kommissionen om att lägga fram en mer ingående konsekvensbedömning. Kommissionen har dock meddelat att den inte kommer att ge en sådan. Kommissionen har i samband med rådets arbetsgruppsbehandling gett den ytterligare information som medlemsstaterna har begärt om.

Konsekvenser för den nationella lagstiftningen

Direktivförslaget kan förutsätta en tillämpning av Finlands naturgasmarknadslagstiftning och en utvidgning av Energimyndighetens regleringsbehörighet till att omfatta befintliga och framtida naturgasinledningar som passerar genom Finlands exklusiva ekonomiska zon, även då de inte är kopplade till Finlands naturgasnät. Detta skulle stå i strid med den internationella plikt som binder Finland i FN:s havsrättskonvention. I övrigt skulle förslaget i det närmaste innebära smärre tekniska ändringar i den nya naturgasmarknadslagen (587/2017). Under rådets arbetsgruppsbehandling har Finland och vissa andra medlemsstater strävat efter att undanröja motsättningen mellan förslaget och FN:s havsrättskonvention.

Finland har inte ingått sådana bilaterala internationella avtal med tredjeländer, som direktivförslaget skulle påverka.

Förslagets ekonomiska konsekvenser

Förslaget bedöms inte ha ekonomiska konsekvenser för Finland. Eftersom det förberedande arbetet inför öppnandet av Finlands naturgasmarknad pågår, kan även naturgasnätsförordningens bestämmelser tas i beaktande i marknadsregleringen av överföringsledning från Ryssland redan under det pågående arbetet.

Förslaget påverkar inte EU:s budget.

6 Ålands behörighet

Direktivet omfattas av Ålands landskaps jurisdiktion, men har ingen praktisk betydelse för Åland, eftersom det inte finns ett naturgasnät på Åland.

7 Statsrådets ståndpunkt

Allmänt

Statsrådet förhåller sig i princip positivt till kommissionens förslag, enligt vilket de krav som gäller EU:s naturgasmarknad (framför allt tredje parter tillträde till nätet, åtskillnad av överföringsnätssinnehavare, reglering av tariffer och villkor, samt verksamhetens transparens) skulle utvidgas till att omfatta överföringsledningar till tredjeländer fram till gränsen för EU:s jurisdiktion. Utvidgningen av tillämpningsområdet skulle enligt kommissionens förslag genomföras genom en ändring av naturgasmarknadsdirektivet och specifikt av definitionen på begreppet "sammanlänkning". Enligt statsrådets ståndpunkt är en utvidgning av EU:s naturgasmarknadslagstiftning till att omfatta överföringsledningar från tredjeland i princip motiverat vad beträffar överföringsledningar som är belägna inom medlemsstaternas område, inklusive på deras territorialvatten, och motsvarar målen för EU:s politik för den inre marknaden och energiunionen. Genom att utvidga tillämpningsområdet skulle EU:s och framför allt dess gränsstaters position i förhållande till aktörer från tredjeländer stärkas. Samtidigt skulle lagstiftningsläget klargöras i sådana medlemsstater, där man hittills inte har ställt krav på överföringsledningar till tredjeländer.

Statsrådet anser att den föreslagna utvidgningen av tillämpningsområdet även skulle motsvara den nationella naturgasmarknadens reformpolitik. I Finlands nationella lagstiftning har redan tidigare fastställts att de nämnda kraven även berör överföringsledningar till tredjeländer, till exempel överföringsledningen mellan Finland och Ryssland.

Förslaget är dock förknippat med flera juridiska frågor, som ska utredas i den fortsatta beredningen.

Tillämpning i medlemsstaternas exklusiva ekonomiska zon

Statsrådet ställer sig frågande till utvidgningen av direktivets tillämpningsområde till att omfatta naturgasledningar som passerar den exklusiva ekonomiska zonen. Förhållandet mellan förslaget och FN:s havsrättskonvention är juridiskt oklart och problematiskt. Konventionen ger kuststater endast begränsade befogenheter inom den exklusiva ekonomiska zonen. Statsrådet håller med rådets rättstjänsts ståndpunkt om att direktivförslaget till sitt innehåll inte överensstämmer med kuststaters befogenheter enligt havsrättskonventionen. Även den nationella lagstiftningen kan enligt denna tolkning tillämpas endast på överföringsledningar som kopplas till det nationella gasnätverket.

Enligt statsrådets ståndpunkt ska man i de fortsatta förhandlingarna säkerställa, att direktivförslaget harmoniseras med FN:s havsrättskonvention. Noteringen gällande den exklusiva ekonomiska zonen ska avlägsnas ur förslagets ingress och dessutom ska man beakta att förordningens ingress inte omfattar noteringar som avses vara juridiskt bindande.

Förslagets förhållande till EU:s naturgasnätsförordning och de bestämmelser som antagits med stöd av den

Naturgasnätsförordningen och de bestämmelser som har antagits med stöd av den omfattar detaljerade regler för den inre naturgasmarknadens verksamhet. Reglerna har utarbetats för den inre marknaden och kan eventuellt inte tillämpas i oförändrad form på överföringsledningar till tredjeländer. Statsrådet välkomnar kompletteringen av direktivets reglering av dessa överföringsledningar genom att inkludera noggrannare regler till exempel om tillträde till nätet i förordningen och i de bestämmelser som antagits med stöd av den. En regleringsform som utgår från en ändring av definitionen för överföringsledningar är dock i viss mån problematisk. Statsrådet välkomnar att man i naturgasnätsförordningen och i de bestämmelser som antagits med stöd av den skulle beakta särdragen för gashandeln med tredjeländer i tillräcklig utsträckning.

Direktivets inverkan på de nationella tillsynsmyndigheternas verksamhet

Statsrådet välkomnar målsättningen att de nationella tillsynsmyndigheterna samarbetar med de berörda myndigheterna i tredjeländer om frågor kring regleringen av överföringsledningar till dessa länder. På grund av tredjeländernas administrativa strukturer kan detta stundom vara mycket svårt och i extremfall snarast omöjligt. I direktivet borde man därför snarare eftersträva ett samarbete mellan medlemsstaternas tillsynsmyndigheter och berörda myndigheter i tredjeländer än att ställa samarbetskrav i detta avseende på medlemsstaternas tillsynsmyndigheter.

Undantaget för enskilda marknader

Finland tillämpar undantaget för enskilda marknader angående tillträde till nätet och åtskillnad av innehavare av överföringsnät fram till slutet av år 2019 (direktivets artikel 49 punkt 1). Enligt kommissionens förslag kan överföringsledningar som tagits i bruk innan direktivets ikraftträdande under vissa förutsättningar undantas från direktivets centrala skyldigheter (föreslagits i artikel 49, punkt 9). Statsrådet anser att det nuvarande undantaget för enskilda marknader ska vara överordnat i förhållande till det föreslagna undantaget. Detta bör man även sträva till att ta i beaktande i lagtexten.

Eventuella inverknings på EU:s externa befogenheter

Under rådets arbetsgruppsbehandling har man mottagit ett utlåtande av rådets rättstjänst om de inverknings utvidgningen av direktivets tillämpningsområde skulle ha på EU:s externa befogenheter karaktär och tillämpning på tredjelandskontakter. Enligt rådets rättstjänst skulle unionen till följd av direktivets godkännande ha uteslutande externa befogenheter att ingå avtal med tredjeländer om överföringsledningarnas drift, då avtalen kan påverka de gemensamma reglerna eller ändra deras omfattning. Dessutom har rådets rättstjänst ansett att unionen ska ingå avtal med tredjeland om överföringsledningens drift i sådana fall där lagstiftningen som tillämpas på överföringsledningen är motstridig.

Traditionellt har överföringsnätsoperatörerna kommit överens sinsemellan om vilka kommersiella principer som tillämpas på tredjelandsledningar. De har då varit tvungna att iaktta den reglering som berör dem på deras egen sida av statsgränsen. Därför ser statsrådet inget behov för att de kommersiella principer som tillämpas på tredjelandsledningar alltid borde utgå från internationella avtal. Enligt statsrådets ståndpunkt vore det naturligast att begränsa ingåendet av sådana internationella avtal endast till sådana fall, där det finns särskilda behov av att lösa problem kring regleringen av tredjelandsledningar genom internationella avtal.

Förslagets rättsliga grund och förhållande till subsidiaritetsprincipen

Statsrådet anser att direktivförslagets rättsliga grund är lämplig. Statsrådet anser att förslaget uppfyller subsidiaritetsprincipens krav på de grunder som kommissionen har åberopat.